

Januš Golec:

V vlogi cestnega inženirja

Za časa kratkega, vendar plodonosnega delovanja mariborskega oblastnega odbora je bilo znižanih precej prestrmih cestnih klancev in prestavljenih cest. Med drugim je bila tudi v nekem večjem kraju na Pohorju v teku razmeram primerna prestava ceste. Preložitvi ceste bi se bil moral umakniti na kako drugo mesto starodaven kip. Za preskrbo drugega prostora znameniti in zgodovinski važni sohi je bil določen mariborski strokovnjak, ki je prijatelj pisca naslednjega resničnega doživljaja.

Neko jesensko popoldne sva se potegnili s prijateljem v Dravsko dolino z vlakom. Od postaje sva kresala peš do cilja. Po pregledu prestavitvenega položaja je izvel Mariborčan iz žepa blizu 20 m dolgo in v kolobar zvito mero, s katero sva merila po čez in po dolgem. Slučaj je nanese, da sem moral sprednji konec merilnega traka pritiskati ravno na stopnico najlepše in najbolj prostorne trške gostilne. Pri tem opraviu me je vprašal, ker sem bil kot hribolazec brez duhovniškega kolarja, premožni krčmar: »Gospod inženir, ali boste potegnili novo cesto mimo krčme?«

Brez premisleka sem prikimal radovednežu. Stopil je tik do mene in mi pošepnil na uho:

»Gospod inženir, nocoj vas povabim na izredno večerjo. Tudi vaš sluga naj pride z vami.«

Koj sem uganil, da bom deležen protiusluge v brezplačni večerji, ker sem nehoje pokimal na vprašanje, kojega rešitev je bila za mene deveta briga, za trškega »birta« pa zelo velike važnosti.

Prijatelj je bil tudi za prevzem vloge merilnega sluge pri večerji, ki bi naj bila po izjavi hišnega gospodarja nekaj prav imenitnega ter redkega.

Gostitelj se je praznično oblekel za sprejem pri nobel pokriti mizi v posebni sobi, kjer smo bili s krčmarjem sami.

Postrežena sva bila z mladim gamzom v okusni omaki s cmoki kot dodatkom. Prvič in najbrž zadnjič sva se s prijateljem dobro založila z gamzovim mesom. Pili smo pivo ter najboljšo vino v steklenicah na račun preložene ceste v gostilničarjev prid in dobiček.

Ko smo se vsi trije vsestransko pokrepčali, je napeljal darežljivi in izobraženi Pohorec v nemškem jeziku pogovor na razna svetovno znamenita tehnična dela, katera mora imeti vsak količkaj strokovno podkovan cestni inženir v mezincu.

Hvala Bogu, ravno tedaj je opisovalo dnevno časopisje za neko obletnico Sueški in Panamski prekop. Na teh dveh poljih sem bil k sreči po naključju usode doma, sicer bi se bil osmešil, tako sem pa moral napraviti s poznanjem osebnosti, stroškov in del pri teh znamenitih prekopih na gostitelja najboljši vtis, ker mi je dal še sobo čez noč zastoj, zajtrk in odpeljal je drugo jutro oba na kolodvor s svojo lepo kočijo, v katero sta bila vprežena brza konja.

*

Za opisano pogostitvijo v vlogi inženirja sta minuli dobri dve leti. Po tem času sva trčila slučajno skupaj s pohorskim dobrotnikom v železniškem vagonu. Prijazno sem ga pozdravil s kolarjem pod vratom, debelo me je pogledal ter jezno in zaničljivo siknil:

»Fuj tajksl!«

Vsi ki potujete, ne pozabite

na novi vozni red!

Dobite ga za 2 din v Tiskarni sv. Cirila

Nisem zameril psovke. Poskusil sem še enkrat potegniti za motvoz pogovora, da bi mu pojasnil potegavščino, v katero je sam porinil sebe, mene in prijatelja umetnika, a je vstal s sedeža in se preselil v drug voz.

Januš Golec:

Zloraba cerkvenega petja

Svete Gore

Stoletja so Sv. Gore nad št. Petrom v spodnjih krajih ob Sotli ena najbolj znamenitih Marijinih božjih poti. Zatekajo se v to svetišče na razgledni gori tisočeri Stajerci, Prekmurci in Hrvati. Največji shod božjepotnikov je na Malo Gospojnico in še celo osminjo prihajajo k Mariji posamezne procesije. Na Mali Šmaren je sigurno vsako leto na tem prijaznem hribu do deset tisoč romarjev. Zelo prostorna cerkev je nabito polna ob glavnem romanju, da se prerije človek z največjim trudom in počasi skozi gnečo, ako hoče ven ali noter.

Samo ob sebi umevno, da so Sv. Gore za te dneve tako številnega obiska posute z berači iz vseh delov Slovenije in Hrvatske. Poleg beraške nadloge je motila na ta Marijin praznik v prejšnjih letih pobožno razpoloženje žeparska drznost, ki se je ravno na svetogorski božji poti tako rada udeleževala.

Rekordni obisk slovenskih in hrvatskih romarjev so doživeli Sv. Gore l. 1918. Preprosti narod je imel tedaj denar; na drugi strani pa ga je stiskalo iz svetovne vojne toliko privilega gorja, da ga je gnalo kam dalje na višine po pomoč ter uteho k nebeški Materi. Na Malo Gospojnico v letu 1918. so sprejele Sv. Gore toliko romarjev, da je bil od lipe pod mežnarijo pa do vrha vsak kotiček več nego trikrat prenapolnjen in se je vse drenjalo v hudi vročini gor in dol.

Tuji pevci

Omenjenega leta so se pojavili v zakristiji svetogorske cerkve štirje moški. Plačali so že rajnemu šentpeterskemu g. župniku Lahu zgodnjo peto, deseto slovesno in še eno tiho sv. mašo. Pravili so, da so vižarji dolge procesije, katera je priromala peš od Mure in madžarske meje. Prosili so za dovoljenje, da bi smeli peti pri dveh glavnih službah božjih na koru ob spremljevanju domačega organista, kateremu bodo dobro nagradili trud.

Vižarji, ki so se ponujali za pevce, so bili srednje stari, boljše oblečeni in naravnost vsiljivo ponižnega vedenja. Dva po svojih debelih, da ne rečem krofatah vratih, nista obetala, da bi znalo prikupiti iz njunih grl kaj za uho prikupljivega.

Gospod župnik se je udal s pristankom organista, ker so tuji zagotavljali, da so priznani pevci. Ako bi pa njih petje ne odgovarjalo zahtevam ter pričakovanju romarjev, jih lahko zamenjajo po zgodnji peti sv. maši običajni domači pevci.

Izredno ubrano petje

Povsem neznani vižarji niso pretiravali, ko so sami hvalili ubranost svojih glasov. Že očenašna pesem pred samo pridigo je zadonela s tako izredno prikupljivostjo po cerkvi, da se je trudil vsak romar ozreti na kor, da bi videl moške pevce s tolikanj v srce segajočimi glasovi.

Na vsaki strani orgel sta stala po dva pevca. Najlepše sta privijala ona dva krofata, od katerih bi ne bil nikdo pričakoval na prvi pogled, da sta njuni grli sploh sposobni za spuščanje človeškega glasu.

Po pridigi je bila peta sv. maša. Očenašna pesem je že privabila v itak nabito polno cerkev toliko ljudi, da je vse stokalo radi prerivanja in kar zevalo od soparice.

(Dalje sledi)

Nov redilni prašek
za prašiče

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

MOSTIN

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 16 din.

Za boljše izrabljanje poštne priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 106

Prašek za pisanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedi in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica